

PRIMORSKA DELAVSKA ENOTNOST

GLASILO ENOTNIH SINDIKATOV ZA SLOVENSKO PRIMORJE IN TRST

Leto 2., šte. 37 - Cena 4 lire

TRST, sredi 28. avgusta 1946.

Obnova v coni B

Mogočna delavska manifestacija proslavlja zaključek Titovega tromesečnega tekmovanja

Na stadionu v Ajdovščini je prvi govoril tajnik Poverjenstva Enotnih sindikatov za cono B, tovariš Primož Toše Miklavž in je v svojem govoru prikazal odlično voljo vsakega delovnega ljudstva za gospodarsko obnovo in uspehe, ki jih je ljudstvo cone B doseglo v Titovem tromesečnem tekmovanju. Že sami uspehi so tako navdušili delavce, da so se že pred koncem tekmovanja odločili za nadaljnje intenzivno delo in si sami obljubili, da ne bodo prenehali, dokler ne bo domovina popolnoma dovrnjena in dokler ne bo nastopila tista ljudska blagostanja, ki si ga je zastavilo samo ljudstvo in njegovi organi za cilj. Tekmovanje je zaključeno, prva bitka je dobljena, delavstvo pa gre naprej do končne zmage! To odlično voljo so tudi dokazali vsi prisotni, ki so burno pozdravili besede tovariša Miklavža.

Tov. Primož Toše Miklavž govori zbranim delavstvu

Ko danes — ob zaključku tromesečnega Titovega tekmovanja, gledamo na velike uspehe naših delavcev, kmetov na uspehe vsega delovnega ljudstva, katere je doseglo v tem času pri obnovi vasi, v industrijski proizvodnji, na kulturno-prosvetnem polju itd., vemo, da bi pri tem delu dosegli še boljše rezultate, če bi bila Julijska Krajina s Trstom že priključena k Jugoslaviji. Po končani vojni je ljudstvo Julijske Krajine skupno z jugoslovanskimi narodi ponovno in vsakodnevno dokazovalo svojo svetlo, da razume pod pojmom pravice samo priključitev celotne Julijske Krajine s Trstom k Jugoslaviji. Tisti, ki nimajo sebičnih namenov, tisti, ki so pošteni, so nas v tem boju podprli; tisti pa, ki teh lastnosti nimajo, odkrito zagovarjajo krivico, ni jih sram, da celo pred sovražniki v vojni ne skrivajo svojih egoističnih — osvajaških namenov na škodo Jugoslavije, ljudstva Julijske Krajine — na škodo v boju zvestega zaveznika. Vsa ta dejstva je že davno spoznal sleherni Primorčan — svojo oficijelno potrditve dobivajo pa posebno — sedaj na pariški mirovni konferenci.

Veliki uspehi tromesečnega Titovega tekmovanja kažejo, kako globoko se je pri vsem našem ljudstvu zakoreninila v dobi narodno osvobodilne vojne ljubezen do domovine, svoje prave ljudske oblasti, do maršala Tita, do OF. Ti uspehi jasno kažejo, kako naglo se razvija v vojni priporočena poštenost, zadovoljivo svoj odraz v prostovoljnem delu — v velikem delovnem poletju. Ko že govorimo o lastnosti našega ljudstva, naj pomenimo še nekaj: v vojni so naši zavezniki, tudi sovražniki! spoznali, kako more naše ljudstvo sovražiti onega, ki hoče zaslužiti naš narod. Zavezniki so to močno občutili, saj je naša J. A. — na Primorskem pa naša slava IX. Korpus uspešno tolkel Nemce in ostale njihove podreptike in s tem ogromno prispeval k zmagi. Premaganecem v vojni, ni manj pa tudi onim zaveznikom v vojni, ki so danes vse prej kot pošteni do nas, služijo to spoznanje zato, da se ne spuščajo v avanture. Mar naj obžalujemo čudovito lastnost naših narodov, da svoje poštnosti bodočnosti nečjejo zamenjati s sužnostjo, da raje umrejo kot pa da bi dovolili kakršnokoli vmešavanje v razmere nove ljudske Jugoslavije? — Nasprotno! Ponosni, zelo ponosni smo na to dejstvo in pravilno ga znajo ceniti tudi naši pravi in odkriti prijatelji.

Oglejmo si nekoliko jasneje dosežene uspehe tekmovanja! V tekmovanje smo stopili z napolitom, katerega je dal vsem jugoslovanskim narodom naš maršal Tito v svoji novoletni poslanici. Izkušnje, katere nam je prineslo prvomajsko tekmovanje smo izrabili zlasti v tem, da je tromesečno Titovo tekmovanje potekalo mnogo bolj organizirano, bolj načrtno, da smo na trdnje pristopili k mobilizaciji delovne sile in sredstev in to pod vodstvom naših OF organizacij. Geslo našega ljudstva: „Tukaj je Jugoslavija!“ je dobilo odraz v takem načinu dela kot je v Jugoslaviji. Iz denarja — fonda za obnovo — ustvariti večjo vrednost, kot jo je predstavljala vsota jonda, je bila in bo za našega delavca in

kmeta formula, po kateri se bo naše celotno gospodarstvo obnovilo, preokratilo predvojni nivo in prineslo blagostanje vsem. Formula ustvarjanja je višje vrednosti pri naši obnovi bo dala nove tovarne in s tem več blaga, bo dala več kmetih pridelkov, bo dvignila naše šole, znanstvene zavode, a to vse za ljudstvo, torej za tiste, ki pri obnovi ustvarijo iz ene lire deset ali pa celo več lir, kar je dosegel posebno idrijske okraj. Torej: iz ljudstva za ljudstvo za njegovo bodočnost! To je možno samo tam, kjer ima oblast v rokah ljudstvo, torej v Jugoslaviji in tu pri nas, koder ljudsko oblast imamo. To je mogoče samo tam, kjer je vez delavca in kmeta tako močna in trdna, kakor jo je pri nas ustvarila OF; vez, ki je ni nihče ne bo več omajal, pač pa si ob njej polomil zobe. Idrijski rudarji so dali za obnovo poleg dela v rudniku in prostovoljnega dela po vaseh tudi še prispevke v denarju. To so dali našim kmetom, svojim sobojnikom. Idrijski rudarji so svetel vzgled kovača politične enotnosti našega naroda; jasna slika ljubezni do domovine.

So pa taki, ki teh stvari nečjejo razumeti, čeprav jih razume celotno ljudstvo. Kaj bi dolgo in široko govorili o vzrokih tega nerazumevanja, saj vemo, da tega mogočnega vsesplošnega življenja nečjejo razumeti le oni, ki ljudstvo in njegovo oblast sovražijo. Poleg mednarodne reakcije so to domači reakcionarji Margottičevega, Rozmanovega, Rupnikovega kova, oni, ki so nam pri tem delu hoteli zmetati čimveč polen pod noge. Zatrli so, da je greh delati udarniško; o OF in narodni oblasti govorijo, da preganjata vero itd. Ljudstvo je le kletve obsodilo nele z besedo, temveč še z vnetim delom. O preganjanju vere pač ni govora; o izkoriščanju verskih čustev za povrnitev fašizma pa... lahko govorimo! Rupnikov proces, ki se te dni vrši v Ljubljani, nam ponovno kaže vso podlost tistih, ki so z izkoriščanjem vere ustanovili belo gardo, ki so kot hlapi okupatorja požigali prav te domove, ki jih moramo sedaj obnovljati. Borbe proti fašizmu ne moremo zamenjati z božanjem fašističnih zločincev, kakor to dela ZVU v coni „A“; ne moremo po

Živela španska republika!

Pokrajinski odbor Enotnih sindikatov je prejel te dni gornje pismo predsednika ministrskega sveta španske republikanske vlade v Parizu. To pismo je odgovor na številne brožavke in izreze solidarnosti primorskega delavstva s pokretom španske republikanske vlade v njihovi borbi proti Francoskemu fašizmu. V vseh pismih in brozavkah naših delavskih organizacij so naši tovariši poudarjali, da se je veliko številno izražalo in primorskih delavcev borilo za špansko republiko in vrstah španskih republikanskih borcev. Naši delavci so izrazili ne samo solidarnost s španskimi delavci in njihovim demokratičnim pokretom, marveč tudi neomajno voljo, da se nadalje prispevajo k borbi za zrušenje Francoskega fašističnega režima. Mi, ki smo poznali fašistični teror v naši državi in se moramo se danes boriti proti njegovemu ponovnemu deviganju, znamo ceniti borbo španskega ljudstva, saj so naši cilji isti: zmagati demokracije in svoboda delovnega ljudstva!

Predsednik ministrskega sveta — Zaupno.
Pariz, 19. avgusta 1946.
Tržaškemu sindikatu.

Gospodje!
Vaša brožavka z dne 30. pr. m. me je globoko ganila. V tej brožavki izražate v imenu Enotnih sindikatov v Trstu svojo solidarnost s španskim ljudstvom v njegovi borbi proti fašizmu.

V imenu vlade, kateri predsedujem, se vam zahvaljujem za vašo pozornost in vljudnost, ki ste mi jo izkazali s tem, da ste mi poslali vašo brožavko. Prosim vas, da vsem članom vašega sindikata izrazite mojo osebno kvaletnost. Prejmite, gospodje, izraze mojega najglobljega spoštovanja.

JOSE GIRAŁ

BOGATIN IN VRTNAR

Brezvestno izkoriščanje zasebnih vrtnarjev po njihovih delodajalcih

Tovariš urednik!

Vem, da tišis v poslu, kakor pač vsakdo, ki želi denarje graditi. Ne morem si pa kaj, da te prošim malo pojasniti v zadevi, ki se mi vidi — ne pereča! — temveč za Srednjo Evropo, za en Trst v XX. stoletju že močno blizu... no, recimo bližje družabnega skandalu! Ne mislim Te prav nič pitati s senzacijami, četudi je vsa stvar bolj podobna senzaciji kot stvarni snovi zate.

Kratko rečeno: zasel sem v družbo svo-

jevstnih delavcev, namreč vrtnarjev in evetličarjev, ki so zaposleni po raznih privatnih vilih. No, pa je beseda dala besedo in iz vsega tega se je izcimila kaj čudna zgodba.

Zaprepastilo me je dejstvo, da so danes ti ljudje še vedno brezpravna raja v pravem pomenu besede. Danes, ko postojte sindikalne organizacije prav po vsem svetu in za vse najrazličnejše stroke dela, so ti ljudje na milost in nemilost prepuščeni dobri (navadno pa slabi!) volji svojih delodajalcev, ker ne postojte za njih dovolj ne nikake pogodbe, zato tudi nikaki predpisi, ki bi jim urejevali dnevni čas in odškodnino.

Predvsem je pibiti dejstvo, da to niso običajni slučajnosni delavci, temveč jih je smatrati kot strokovnjake, ker bi sicer razne vile kaj klaverno izgledale!

Delavni čas vrtnarja se začneja zjutraj ob 6., najkasneje ob 7. uri in traja tja do mraka; vsekakor preživi ta delavec malone polovico svojega življenja na delu za.

To je baš ono! Za... življenjski pogoj so tako različni, kakor so različni razni gospodarji, predvsem pa njihova »dobrovolja«. V splošnem prejemajo vrtnarji za svoje delo 700 do 1.000 lir tedensko, včasih se stanovanje, včasih kako pičlo hrano, včasih pa še tega ne.

Pod sedmimi pečati zapečatenost zastoav socialnega čuta menda hosi baron Econo-

Briški koloni ne mečejo puške v koruzo

O briški kolonih se je že mnogo govorilo in pisalo. Njihovo vprašanje spada v verigo onih najtežjih današnjih življenjskih vprašanj širokih delovnih množic, katerih obstoj je sam na sebi bi je v obraz vsakemu čutu človečnosti, da ne omenjamo stanoskih gibanj, ki predstavljajo gotovim krogom pravi praveč »bavbave«. Po vseh kotih sveta so se vršile in se še vedno vrše pompozne proslave zaradi uničenja, dokončnega uničenja fašizma. Toda stopimo v Brda, pobarmaj bedne kolone in ugotoviti bomo morali, da so izgubile le fašistične uniforme, fašizem sam kot tak, pa v bistvu se vedno čveto namotno kljub vsem slavnim zmagam, kljub vsem navdušenim proslavam, kljub vsaj tako zelo človekoljubni demokraciji in to celo pod režimom držav, ki se s ponosom postavljajo s svojo »preizkušeno« demokracijo!

Porazni položaj teh bednikov smo mogli opaziti v zgoščenih obliki na sestanku, ki se je preteklega tedna vršil v Brdih, v števerjanu. Zastopnik mestnega odbora. Enotnih sindikatov je predvsem podal poročilo o političnem, ekonomskem in sindikalnem položaju ter posebno povdaril borbo med koloni in gospodarji v doseglo boljših življenjskih pogojev kolonov. Pri tem je kratko orisal zrtve, doprinešene od strani kolonov v narodno osvobodilno borbo.

Tekoni razgovorov, ki so se prosto razvili med prisotnimi, je mogel človek dobiti jasno sliko zavlačevanja pogajanj za ureditev delovnega stanja kolonov od strani zemljskih posestnikov, ki skušajo na vse mogoče načine obrzati priviležije, priborjene za fašističnim terorjem. Drastično je bilo prikazano postopanje ZVU-ja in njenih organov, predvsem civilne policije, njihovo potvarjanje »razumnega« stanja, njihove anarhije in vse mogoče škandale delovnega ljudstva, zopet onega istega delovnega ljudstva, ki je v času osvobodilne borbe dajalo tako težke zrtve.

Divjaško stanje, ki se je razvilo v Gorici po 9. avgustu, je bilo predmet živahnih in ogorčenih razgovorov. Od očiščevcev si mogel čuti opise fašističnega barbarstva, divjanja, izvrženega, če že ne s pomočjo, pa vsaj z očividnim privojenjem civilne policije in oblasti sploh. Zahteva po epuraciji, temeljiti epuraciji med civilno policijo je bila jasno ugotovljena.

V nadaljnjem se je na najjasnejši in najodločnejši način odražala kreпка volja in odločnost vseh prizadetih po še večji strjevanosti svojih vrst, po še vztrajnejši borbi za človeku spodobneje življenje, predvsem pa po globoki zavesti, da bo njihov boj uspešen le v skupnem boju ramo ob rami s celokupnim delovnim ljudstvom naše pokrajine, povezanim v močnih in trdnih Enotnih sindikatih. Borba kmetijskega stanu bo mogla imeti popolne uspehe edine tedaj, ako je tesno povezana z borbo velikih industrijskih delavskih množic. Da je temu tako in nič drugega, imamo že marsikateri svetel vzgled v preteklem času.

mo, kjer so — izgleda — življenjski pogoj vrtnarjev in evetličarjev naravnost skandalozi. Ima jih troje, od katerih sta 2 družinski ošeta, a vsi trije so že desetletja pri njem v službi, eden celih 40 let... No, pa so ti moderni sužnji prejemali tedensko 350 lir, za sebo pa še bomo »ministros« košilo in kaj podobnega za večerjo. Nedavno jim je bila plača dvignjena za tedenskih 200 lih. Da, to je vsel Niti stanovanja, niti kake doklade za družino, sploh ničesar drugega. Kje, za boga, črpa jo ti ljudje ono umetnost, da z ničim, ki mu go, spod baron Economo pravi »750 lir tedensko« prehranijo družino, oblečejo, obujejo in oskrbijo stanovanje itd, zase in družino? Kaj pravite, tovariš urednik in vsi, ki nimate kosa, jekla tam, kjer bi je normalnemu človeku srce: kaj bi dejal gospod baron Economo, ako bi moral sam živeti v takih pogojih!!!!

V drugem slučaju so mi pripovedovali o vrtnarju, ki deja skoro pod enakimi pogoji že celih 30 let ali kaj, ima pa doma ženo in hčerko, obe bolni na pljučih, zaradi česar je zahrebel v dolgeve, a so mu v zadnjem času zaželi trgovci odrekanj, kredit pri nabavi vsakdanjih življenjskih potrebščin, ker ne more plačevati zastarelih dolgov...

Čul sem še mnoge stvari, a ni, da bi jih našteval; morda je pa je bilo kaj pretiravanja zraven? Vsekakor mi je bilo dano dovolj povoda za trden sklep, da Te vprašam: Ali se res ne da odpmoči takim razmeram? Ali so naši Enotni sindikati o zadevi poučeni? In — če so: kaj so pokrenili? Vprašam samo za naše Enotne sindikate, saj vem, da je to danes edina institucija, ki se ne plaši nikakega truda v doseglo izboljšanja življenjskih pogojev naših najbednejših...

Za primerno pojasnilo Ti bom prav hvaležen.

Tvoj Ahasver

Odgovor uredništva: Obrnili smo se na pristojno mesto za pojasnila, ki jih rade volje objavljamo. Vse v pismu označeno in sp. marsikaj je gola stvarnost. Slučaj vrtnarji, ki dela skoro pod enakimi pogoji in hčerko tam, ki tudi zna, saj je nedavno bila žena pri nas s prošnjo, da bi jo nekako zaposlili (kljub vsej bolezni na pljučih); vrtnar je uslužen pri baronu Ralli.

Enotni sindikati so pred meseci započeli akcijo, da bi se tudi za to stroko doseglo neko zakonito stanje, to je, da se osnuje primerna pogodba. Obrnili smo se na »Associazione agricoltori giuliani« in bile so že tri ali štiri zadevne seje. Malo pred zadnjo splošno stavko je pa stvar »zaspala, baje zaradi najrazličnejših, ponajveč nebi-svenih izgovorov delodajalcev. Vse naše drežanje pri omenjeni organizaciji, kakor tudi pri ZVU ni rodilo prav nikakega uspeha.

V ilustracijo razmer je ša to: Ko smo sprožili zadevo pri baronu Economu osebno, je ta obžaloval, da ne more povisati plač vrtnarjem, ker da so... njegovi dohodki premajhni!!!

Vsekakor: Enotni sindikati še stojel! In dokler bodo stali, ne bodo krenili s voje poti, zato tudi ne bodo opustili svoje dolžne brige za končno rešitev res perečega življenjskega vprašanja naših zasebnih vrtnarjev in evetličarjev.

SLAVA DELU!

Titovo tromesečno tekmovanje je uspešno dovršeno!

Poština plačana - Spedizione in abbonamento post. Il gruppo Uredništvo in uprava: via Imbriani št. 6 Telefon 93.710 — Rokopisi se ne vračajo

V ponedeljek zjutraj okoli 8 ure je prišlo v trziške ladjedelnice okoli 50 civilnih in vojaških policajev, ki so se takoj razpršili po raznih obratih in zasedli trziško ladjedelnice. Eni in drugi so bili oboroženi s kiji in palicami.

Delavstvo, ki je prišlo v ponedeljek na delo, je z začudenjem gledalo ta novi pojav v svojih obratih. Preteklo je malo časa od kar je prenehala vojaška zasedba in »pogovornik« polk. Podana nam našimi ladjedelnici in že imamo spet novo zasedbo. Kmalu po prihodu policije se je, izgleda demonstrativno, pojavil tudi g. Cosulich, ki je obšel ladjedelnice in gledal, kako delavci delajo. Ti delavci so takoj pomislili na čase fašizma in nemške okupacije, ko se je Cosulich sprejel za različni fašističnimi in nemškimi oficirji skozi obrate.

Delavci so zato izbrali nekaj svojih odposlancev in jih poslali okoli 11. ure k ravnanju Costanziju in protestirali proti tem novim pojavom v ladjedelnici. Ravnatelj je odbil vsako odgovornost, vendar je dejal, da bo sporočil Zavezniški vojski komisijski voljo delavstva naj se policija odstrani iz ladjedelnice.

Nato so delavci stopili v belo stavko in takoj nalepili letak, ki je pojasnil dogodke ter pozval vse delavstvo, naj se je udeleži. Zanimivo je dejstvo, da je stavka uspeša 100% ter da so se je udeležili tudi uradniki.

V prijetno pogrevanje starih spominov gospodu Cosulichu objavljamo to sliko s toplim priporočilom istemu gospodu Cosulichu, naj take prizore spravi med staro šaro, kamer je spravil tudi svojo »nobe« uniformo; danes hoditi na pregled trziške ladjedelnice pod varno senco civilne policije — se ne zplača, gospod Cosulich!

Enotni sindikati v coni A zahtevajo zaporo na odpusčanju

Gospodarsko stanje naših delavcev je vedno slabše. ZVU se omejuje le na nekatera manjša dela. Naše ladjedelnice, ki predstavljajo glavni izvor dela in življenja za največje večino industrijskih delavcev naše cone, pa še vedno stojijo porušene in še vedno preti odpusčanje preostalemu številu delavcev.

Vsi ti naši delavci, bodisi zaposleni, kakor tudi nezaposleni, stojijo pred poraznim dejstvom, da cone še vedno naraščajo in da se nimašo s čim prehraniti. Objube ZVU, da se bo pričelo z velikimi javnimi deli so iste objube, kot smo jih bili vajeni slišati vse doslej — izpolnile se niso nikoli! V zvezi s tem stanjem je Pokrajinski odbor Enotnih sindikatov poslal ZVU sledeče pismo:

Uradu za delo pri ZVU
Trst

Na osnovi izjave ZVU od 26. 6. 1946, v kateri se trdi, da se bodo vršila odpusčanja le do 31. 8. 1946 v skupnem razmerju 1%, v zvezi s skrajnim rokom za odpusčanje preostalih delavcev, je naša sindikalna organizacija zaskrbljena, da se ta rok ne bi podaljšal. Naši delavci so že itak preveč prizadeti zaradi dosežanih odpusčanj. Odpusčeni delavci se niso mogli zaposliti pri javnih delih, ki jih je ZVU nameravala izvajati. Ker je sedanje gospodarsko stanje delavcev zelo težko, kar so zaposleni delavci prisiljeni delati v skrajšanem delovnem urniku, ker so plače nedovoljne, a cene vedno rastejo, opozarjamo na neodložno potrebo ukinitve nadaljnjih odpusčanj od 1. septembra 1946 naprej.

Opozarjamo Urad za delo pri ZVU na gornja dejstva, da bi se za njih zanimal in jih pravilno rešil.

Pokrajinski odbor Enotnih sindikatov

Ne preganjajte naših delavskih in ljudskih zastopnikov

Po zadnji splošni stavki in neoprečljivem odloku ZVU da proglasi stavko za ilegalno in prične s preganjanjem stavkovnega odbora smatramo, da se s tem omejuje najosnovnejše pravice delovnega ljudstva in se s tem kršijo tista demokratična načela, za katera se je borilo naše ljudstvo in vsi zavezniki.

Med najodločnejšimi borci za te pravice so bili naši tovariši Jaksetič, Ukmar, Regent, Stoka, Lavrenti, a med njimi naši sindikalni delavci Semili, Sollier in Juraga. Ves čas fašističnega nasilja, vse do porajanja novega fašizma, so vedno vodili naše delovno ljudstvo po ravni poti in posteno h končnemu cilju: osvoboditve od vsakega nasilja in vsakega preganjanja delovnega ljudstva.

Jasno je, da so se ti naši ljudski zastopniki takoj uprli pojavom novega fašizma, ki se porajal pod anglo-ameriško vojaško okupacijo v naši coni. Ta dejstva stavljajo ZVU v malo zavidljivo luč, ker je jasno, da naši delavci ne morejo sprejeti odloka, ki bi preganjal ravno protifašistične borce, kajti to pomeni, dajati vsu podporo protiljudskimi elementom, ki so že pristopili k terorističnim akcijam in to tistim elementom, ki so že prej požigali naše vase in preganjali naše mestno delovno in demokratično ljudstvo.

Kaj je dosedaj ukrepila ZVU proti importiranim fašističnim bandam? Ali je sploh kdaj poskušala resno preprečiti napade in ubijanja delovnega ljudstva? Nešetokrat so na svojih zborovanjih naši delavci zahtevali odločne mere proti tem pojavom, ali vse to ni zaleglo in ZVU je ostala brezbržna. Vprašamo se, kam naj to vodi, kako naj se zaščiti naš delavstvo in ali naj spet prepuščimo fašističnim bandam, da neovirano vladajo, medtem ko se preganjanje naših najboljših ljudskih zastopnikov v interesu zaščite našega ljudstva, kakor tudi v interesu demokratičnih načel in svobode zastavljamo ukinitve preganjanja naših demokratičnih borcev in ljudskih zastopnikov.

Novi mezdni sporazumi

Ti pogoji veljajo od 1. aprila 1946 nadalje. Sporazum velja, dokler se ne zaključijo novi.

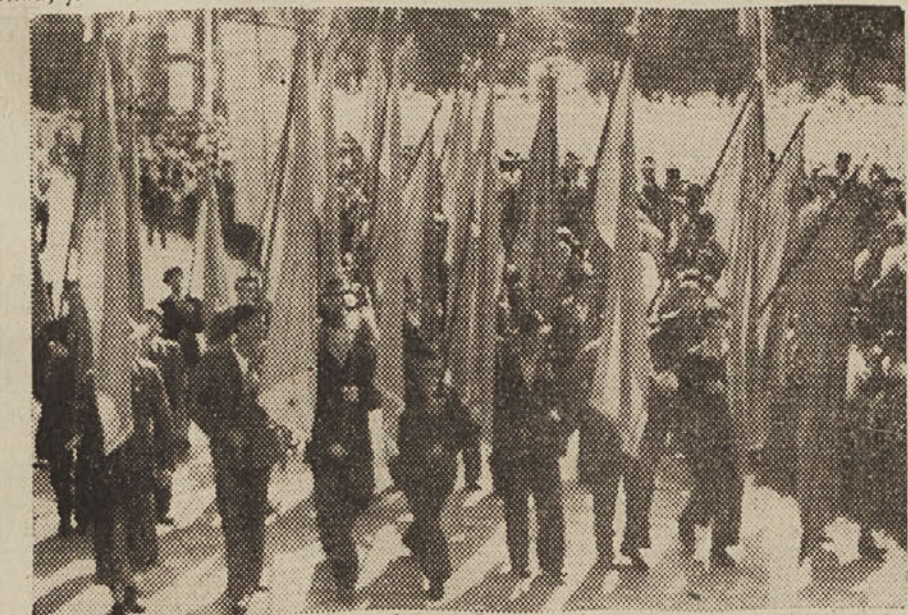
Štivilo so tudi dosegli svoje mezdni sporazum in plače v višini 17 do 25 lir na uro. Sporazum velja od 1. aprila 1946, dokler se ne zaključijo novi.

Fotografi so z novim sporazumom dosegli plače od 19 do 26 lir na uro. Veljavnost sporazuma teče od 30. aprila 1946 do zaključitve novega sporazuma.

Za vse sporazume veljajo ostali splošni pogoji iz osnovnega meznega sporazuma od 1. februarja t. l.

Gradenava delavnost v Srbiji. Po vsej Srbiji je gradbenava delavnost zelo živahna. Gradili bodo ponovno ne samo porušene hiše, temveč tudi nove. Po poročilih ministrstva za javna dela bodo tedno tega leta popravili 376 javnih stavb in 18.000 h/s in sicer v Srebru, na Kosovem polju tu v Metoljih. V to svrhu je bil odobren kredit v višini 782 milijonov dinarjev. Ta vsota bo tudi služila za izgraditve ceste Zlatibor — Sadzak, prek mostov preko reke Morave in drugih popravljanjih del.

Junakom borbe sledijo junaki dela!

Rdeče sindikalne zastave otvarjajo pörkoro »Parade dela«

